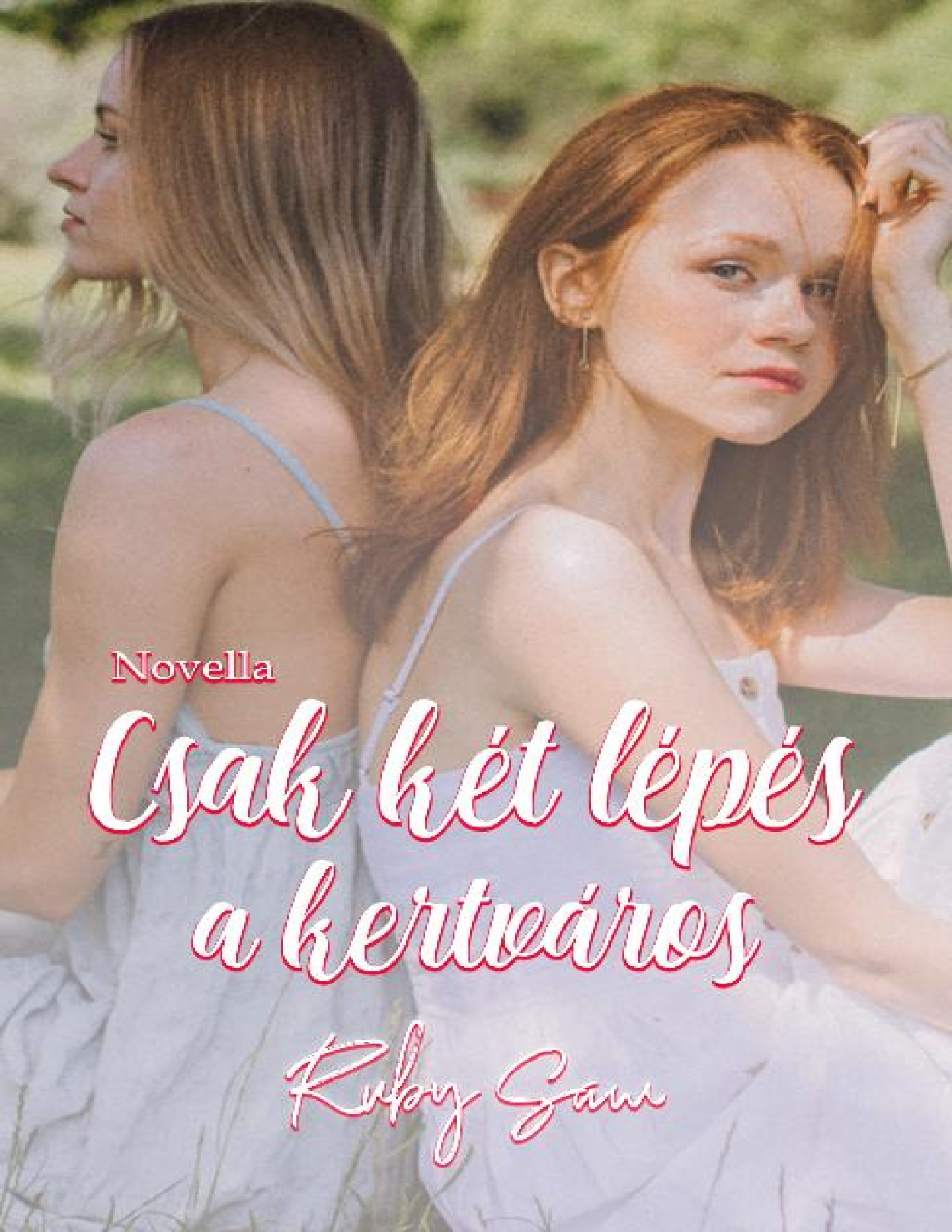

A photograph of two young women sitting in a grassy field. The woman on the left has long blonde hair and is looking away from the camera. The woman on the right has long reddish-brown hair and is looking towards the camera with a slight smile. They are both wearing light blue or white sleeveless dresses. The background is a soft-focus green field.

Novella

*Csak két lépés
a kertváros*

Ruby Sam

**Csak két lépés a
kertváros
Második kiadás**

Ruby Sam

Ruby Saw

Csak két lépés a kertváros

Kertváros 2. - Második kiadás

© Ruby Saw © Book Dreams Kiadó

Minden jog fenntartva!

Szerkesztő: Fáy Linett

Borítóterv: Zsigmond-Bárdos Melinda

Kép forrása: Pixabay

Felelős kiadó: Book Dreams Kiadó

Elérhetőségek: +3620/461 -0685

info@bookdreams.hu • www.bookdreams.hu

facebook.com/bookdreamskiado

instagram.com/bookdreamskiado

ISBN E-pub: 978-963-586-070-8

ISBN Mobi: 978-963-586-071 -5

BOOK DREAMS

Book Dreams Kiadó

2022

Kapcsolódó könyv:

Kertvárosi pletyka – Kertváros 1.

Mindenki emlékszik a majd' két és fél évvel ezelőtti történetekre, hogy a kertvárosi háziasszony –, aki nem mellesleg gyilkos is – drogelosztóként bukott le. Nem sűrűn emlegetik a vén szatyrot, nem is értem miért. A letartóztatása utáni hetekben olyan volt Whisper Lane, mintha egy The Walking Dead epizódba csöppent volna az ember. Az elvonási tünetekkel küzdők úgy sétáfkáltak fel és alá az utcákon, mintha statiszták lennének a sorozatban. Sűrűn jöttek a mentők, rendőrök, de végül csend lett. Ez volt a jutalmunk, vagyis majdnem. Layla és James –, akik a Hemingway házba költöztek – azért hozott egy kis feszültséget, de kipenderítettük őket.

Jamie sajnos elaludt. Egy év után nem volt nála semmi változás, így a nagyszülők úgy döntöttek, hogy átengedik. Napokig sírtam. Sajnáltam, hogy nem adtam neki több esélyt arra, hogy barátok lehessünk. Megérdemelte volna. Alex úgy döntött, hogy elmegyünk a temetésére. Én nem akartam, de egyre csak azt szajkózta, hogy higgyem el, segíteni fog elengedni őt. És valóban segített. Megnyugodott a szívem, hogy elbúcsúzhattam tőle.

Ami pedig minket illet, mi összeköltöztünk és fél évvel ezelőtti Alex megkérte a kezem. Úgy gondolom, hogy magától értetődik, hogy igent mondtam. A szerelmünk semmit sem gyengült, csak erősebb lett. Napról-napra jobban szerettem, azt vettem észre. Ha nem feküdt mellettem, aludni sem tudtam. Ha nem láttam, úgy éreztem, hogy nem vagyok egész, mintha egy leszakított virág lettem volna vízbe dobva. Imádtam minden egyes porcikáját, szavát és gondolatát, ahogy azt is, ahogyan velem bánt.

Ám nem csak én keltem el. Édesanyámhoz beköltözött Chris Holmes, aki apám helyett apám lett. Imádtam vele lógni, saját gyermekeként szeretett. Én pedig úgy éreztem, hogy ezzel kárpótol a sors. Boldogok voltunk.

A Hemingway ház üresen állt, mióta a kábszeres házaspár elment, de egy késő tavaszi reggel jött két teherautó. Hét múlt pár perccel, éppen készültem a nap indítására egy bögre tejeskávával és egy cigivel. Már megszokott volt, hogy pizsamában jövök-megyek, ez rajtam ragadt az évek során. Akkor is kócos konttyal, csillagos köntösben és mezítláb lötyögtem a teraszon. Az egyik fülembé fülhallgatót dugtam, és a rádiót hallgattam. Egy Katy Perry zene szólt. Szerettem. Már nem feszélyezett semmi, kiváltképp nem Magda. Mégis, amikor megállt a két kocsi, és egyforma kantáros ruhában ugráltak ki belőle az emberek, földbe gyökerezett a lábam. Tátott szájjal indultam meg a lépcső felé, és közben lehúztam a telefonom a kisasztalról. Kirántotta a fülest a fülemből, én pedig akkor szembesültem csak a tettemmel.

– Baszki', baszki'! – ismétелgettem, és nagy szívdobogások közepette guggoltam le az iPhone-ért, ami pofával lefelé landolt. De szerencsére nem lett baja. Nagyot sóhajtottam, majd a köntös zsebébe csúsztattam, és emeltem volna a számhoz a bögrét, de akkor vettem észre, hogy a kávé tetején úszik a csikkem. – És Queen újra a régi – mondtam, majd megvontam a vállam, és ittam egy kortyot, aztán letettem a csészét.

Úgy mentem át a túloldalra, mintha az enyém lett volna egész Whisper Lane. Az Alex-szel való kapcsolatom örületes önbizalmat és erőt adott. Úgy éreztem magam, mintha egy ujjammal el tudnék nyomni egy spártai sereget. Pedig ők aztán szívósak a javából.

– Üdv! – intettem egy köpcös férfinak. Akkor láttam, hogy valami vállalkozók. Az autók oldalára fel volt írva: Spirit & Dharma - Hívjon és elintézzük ön helyett!

– Reggelt! – kapaszkodott bele kék baseball sapkája simlijébe.

– Én ott lakom – mutattam Alex háza felé. – A vőlegényemmel – bólítottam, közben durván kidüllesztettem a mellkasom. Büszkeség járt át,

amikor ezt kimondhattam. A pasi végignézett rajtam, aztán elkerekedett a szeme, majd megcsóválta a fejét. Nem szólt. – Elkelt a ház?

– Mhm – hümmögött, és a kezében lévő kartont böngészte.

– A-ha – helyesletem tagolva a szót. – Ki vette meg? – A kíváncsiságom határtalan. Persze, hogy izgultam, ki vagy kik lesznek az új lakók. Nem akartam megint kanállal kimerni a fekáliát a tányérunkból.

– Nézze, hölgyem – nagyot sóhajtott, majd megvakarta a homlokát –, nem mondhatok semmit. Nekem ki kell festenem, parkettát lakkoznom és szőnyeget letennem, erre van három napom. A tulaj felesége idejön a mai napon, kérem, neki tegye fel a kérdéseit. – Ott is hagyott. Csak tátogtam. Voltaképpen igaza volt, odapofátlankodtam, amit beláttam, és lehajtott fejjel kullogtam el a helyszínről.

Csalódottan mentem be a házba, és morcosan huppantam le a kanapéra a nappaliban. Nagy levegőt fújtam ki, amikor belépett Alex.

– Jól hallom, hogy korán reggel problémád van? – apró pusztit nyomott a fejem búbjára és leült mellém.

– Valaki megvette a Hemingway házat – feleltem lemondóan.

– Jó, és? – A szeme sem rebbent. Totál nyugodtan ült ott.

– És? Mi van, ha ezeknek sincs ki mind a négy kerekük? – vadul gesztikuláltam.

– Drágám, nem retteghetsz folyton ettől. Nem mindenki olyan, mint ők. És szerintem hírből ismerik a sztorit, nem jönnek ide bűnözők – kacsintott.

– Oké, igazad lehet – húztam el a szám. – Túlgondolom.

– Mint általában mindent, de így szeretlek – húzott magához, majd szorosan átölelt.

– És ha mégis van valami defektjük? – kérdeztem a mellkasához bújva. Hatalmasat sóhajtott.

– Nincs! Ne törődj ezzel, kérlek.

– Oké, oké. De utána fogok járni. – Megfogta a karom, majd eltolt magától, úgy nézett a szemembe. Egyik szemöldökét felvonta.

– Tudod, hogy most olyan vagy, mint az itt lakó öregasszonyok?

– Addig úgysem nyugszok meg. Szeretném azt az esküvőt – hajtottam le a fejem. Az ujját az államra tette, majd felemelte azt, hogy a szemembe nézhessen. Igéző tekintete volt. Örjítően hatott rám az egész lénye, és mindig elérte a célját. Jelen esetben azt, hogy ne törődjek az új szomszédokkal.

– Meglesz az az esküvő, tudod jól. Nem úgy ismerlek, mint akit bármi is eltántoríthat a céljaitól – közel hajolt hozzám és megcsókolt. A csók közben az ölébe húzott és a kezét betolta a köntösöm alá, de leállítottam:

– Tudom mi a célod, katona, de sajnos itt nem nyerhetsz – kiugrottam az öléből, majd a konyha felé vettem az irányt. Azt hitte egy melankolikus szeretkezés feledtetni velem a történeteket. Hát ellenszegültem a parancsnak.

– Megőrülök! – Hallottam a hangját a konyhában.

– Parancsolsz? – kérdeztem vissza.

– Bemegyek a városba pár alkatrészért. Hozzak valamit?

– Nem tudom. Nem! Öö, de, csokipudingot. Úgy egy kartonnal – feleltem. Kis idő múlva bedugta a fejét a konyhába.

– Most komolyan?

– Ja, szeretem. Borzasztóan kívánom az édeset. – Felszaladt a szemöldöke a homlokára és a szája elé kapta a kezét. Értettem. – Nem vagyok terhes – intettem le, csak szeretnék egy csomó pudingot. Hogy is lennék terhes? – csaptam magam homlokon. – Védekezünk is. Mik járnak a fejedben? – Pillanatok alatt előjött belőlem a vadállat, de saját magamat hergeltem. Persze volt szó gyerekről, de az egyetemet mindenképpen meg akartam csinálni, és komolyan védekeztünk. Majdnem mindig.

– Tudom, tudom, de ilyenkor kétszáz lesz a vérnyomásom. Persze jó értelemben – lélegezett nagyokat. Odasétáltam hozzá, átkaroltam a nyakát, majd a szemébe néztem.

– Tudod, hogy azt anyu rögtön kiszúrná, ez csak ilyen női izé. Ciklus meg satöbbi. Ne izgulj még, mert amikor itt lesz az ideje, már nem fogod komolyan venni. Szeretlek – megcsókoltam.

– Egy tálca csokis puding rendel – suttogta az arcomba, majd megpaskolta a fenekem. – Később jövök – indult az ajtó felé.

– Sziaaaa! – kiáltottam elnyújtva a szót, aztán összepakoltam a konyhában, és előkészítettem az ebédhez a hozzávalókat. Aznap nem volt órám, így ráértem a házimunkával foglalkozni. Elgondolkodtam a gyerek témán, és arra jutottam, hogy Alex-ből fantasztikus apuka lesz majd.

Észre sem vettem, és elmúlt tíz óra. A lakás ragyogott, az ebéd a sütőben pirult, én meg elfáradtam. Gondoltam megjutalmazom magam egy cigiszünettel, noha leszokóban voltam, de nem úgy ment, ahogy elterveztem. És igazából annak, hogy alkalomadtán kiültem a párommal a teraszra és megittunk egy sört vagy kólát, már feelingje volt.

Szóval szépen leültem a székemre, rágyújtottam, de ahogy beleszívtam a cigarettába, megjelent egy ezüst kombi Honda. Összehúzott szemmel figyeltem az autó minden mozdulatát. Biztos voltam benne, hogy az új tulaj az, ahogy a vállalkozó mondta. Lassan, komótosan beállt a felhajtóra. Akkor már csak egy teherautó volt ott, kényelmesen elfért mellette, majd leállította a motort. Annyira figyeltem, hogy hiába emeltem a számhoz a cigit, bele már elfelejtettem szívni.

Egy hasonló magasságú, szőke hajú nő szállt ki. Csinos krémszínű nadrágkosztüm együttest viselt.

– Egy üzletasszony! – kiáltottam fel fájdalmasan. Máris láttam lelki szemeimmel, hogy ellátja az egész közösséget kokóval. Ám akkor

gyerekzsivaj csapta meg a fülem. Egy négyéves forma kisfiú szegődött a nyomába, miután kiszállt a hátsó ülésről. Szökésbarna haja volt és vágott szeme. Az első gondolatom az volt, hogy örökbe fogadták. Kedvesen lehajolt hozzá, majd eligazgatta fekete haját, aztán kézen fogta és a gyepre vezette, úgy nézték a házat. Nem bírtam tartani magam, oda kellett mennem. Gyorsan elnyomtam a cigit, és felénk sétáltam. Sajnos a kíváncsi természetem nem hagyott nyugodni. – Helló! –köszöntem. A kisfiú megrezzent a hangomra. Szegény, megijedt.

– Üdv! – felém fordult a szőke nő. Az arca kedves volt, hirtelen elszállt minden gonosz gondolatom. Valahonnan olyan ismerős volt. A fiú kíváncsian nézett fel rám, de közelebb húzódott az anyukájához.

– Remélem, nem ijesztettem meg, öö – mutattam a fejemmel a kis srácra. Akkor láttam csak, hogy hasonlít a nőre.

– Maddox. Sajnos ebben ez új környezetben még bizonytalan, de egy-kettő bele fog szokni. Olyan szép itt minden – vett egy nagy levegőt, körbefuttatta a szemét.

– Most már – húztam el a szám. – Bocsánat, bunkó vagyok. A nevem Queen, itt lakunk a túloldalon a vőlegényemmel, ott pedig – a szülői házra mutattam – édesanyám és a párja.

– Hadley – nyújtotta felém a kezét, amibe bizalommal csúsztattam bele a sajátom.

– Pardon, hölgyeim! – elsuhant mellettünk két mester egy hosszú csővel.

– Ennyire rossz a helyzet? – kérdeztem kerek szemmel, bár gőzöm sem volt, hogy hova is passzolhatott a vékony réz fém.

– Nem, dehogy, én egy festéssel letudtam volna. A férjem ragaszkodott a teljes generálhoz – forgatta meg a szemét, majd mosolygott.

– Férfiak – vontam meg a vállam.

– Tudjuk, hogy mi volt ebben a házban. – Villámcsapásként értek a szavai. Eltátottam a szám, aztán felettem magamban a kérdést: Akkor mégis minek jöttek ide? – Azért jöttünk ide, mert New Yorkban kaptam munkát. Újságíró vagyok. Ez volt a legjobb környék, és nem riasztott el a dolog.

– Te vagy Hadley Hilson! – világosodtam meg. Azonnal rájöttem, miután mondta, hogy újságíró. Olvastam a könyvét. Minden szavát elhittem, nem is tudom, más hogy vont a kétségbe.

– Már Kwon, de igen – mosolygott kicsit zavartan. Elengedte a kisfiú kezét. – Ne menj messzire! – koppintott az orrára.

– Csak megnézem az udvart – magyarázta a fekete hajú, rövidnadrágos apróság, majd a terasz felé ment.

– Pofám leszakad, azaz, ezt nem hiszem el – haraptam a nyelvemre. A szavak megindultak, nem volt kikapcs gomb. – Olvastam a könyved. De elmentél Amerikából, nem?

– El, viszont ajánlottak egy főszerkesztői állást a New Yorkernél. Nem akartam elvállalni, a férjem erősködött – újra zavarba jött. Cuki gödröcskék voltak az arcán, ha nevetett.

– Az Ezredes – mondtam elbambulva. Hirtelen felidéztem a könyvet. Ahogy rájöttem mit mondtam, fura grimaszt vágtam, aztán tereltem is a témát: – Mikor költöztök? – Ettől viszont nem jött zavarba. Úgy tett, mintha meg se hallotta volna.

– A héten szeretnénk. A kedves úr biztosított afelől, hogy két-három nap alatt végez – mutatott a vállalkozó autójára.

– Ha segítség kell, csak szólj. Alex, ő a vőlegényem, autószerelő, tehát, ha a kocsival lenne valami gond, akkor... De biztosan cipekedni is tud, meg bekötni a Full HD-t. De azt szerintem a te férjed is megoldja – kulcsoltam össze az ujjaim magam előtt. Újra előtört belőlem a szómenés. Megilletődtem, hogy az a nő áll előttem, akivel ilyen borzalmakat tettek.

Csodáltam őt. Őket. Mert én tudtam jól, hogy a férje az a bizonyos Ezredes, akit annyit emlegetett a könyvében. – Na, mindegy – zártam le.

– Ha már itt tartunk – fonta karba a kezét, magabiztosnak tűnt, hirtelen megkomolyodott. –, én is olvastam rólad. – Összedörzsöltem az ajkam, hunyorogtam. Oldalra pillantottam, a felhajtóra. Jamie-t láttam ott, de aztán gyorsan pislogtam, hogy eltűnjön a rossz emlék.

– Erre nem lehetek büszke – csóváltam meg a fejem.

— Nem is gondolnád, Queen, hogy mi mennyire hasonlítunk — mosolyodott el. Hadley gyönyörű jelenség volt, és csak úgy áradt belőle a melegség, valamint egy számomra akkor még megmagyarázhatatlan furcsaság lengte őt körbe. Nem is gondoltam volna, hogy később ő lesz az, akivel mindent megosztok majd.

– Valóban van közös vonásunk – mosolyogtam én is. A tekintetünk összehalmozott, egy pillanatra magamat láttam a szemében.

– Anya, gyereeee, vannak békák! – szaladt ki a ház mögül Maddox. Tiszta sár volt a keze.

– Hurrá! – tette fel Hadley a kezét. – Mennem kell békát nézni. Örültem, Queen.

– Én is – mosolyogtam. Hadley bólintott, majd a kisfia nyomába szegődött.

Nem tudtam feldolgozni, hogy ő lesz a szomszédunk. Egyszerűen nem fért a fejembe. Akkor már egyáltalán nem aggódtam, hogy újra drogelosztó fog üzemelni Whisper Lane-ben. Melegség töltötte el a szívem, amikor tudatosult bennem, hogy ők egy boldog család, sőt, a férje maximálisan támogatja.

Gőzerővel kerestem Hadley könyvét, de benne volt a pakliban, hogy az enyészete lett, mert sehol sem találtam. Még a szülői házba is átmentem,

hátha ott lapul valamelyik dobozomban, de se híre, se hamva nem volt. Éppen nagy könyvespolc rendezésben voltam, amikor befutott a kedvesem.

– Megjöttem. Jézus! – csúszott ki a száján, ahogy meglátta, hogy a nappali minden szegletén a könyveim hevernek.

– Szia, édes! – intettem úgy, hogy felé se fordultam.

– Mi történt itt? – jött beljebb. – Elhányta magát a könyvespolc? Itt a pudingod.

– Nem fogod elhinni! – tettem le a kezemben lévő Háború és békét a dohányzóasztalra.

– Láttam, hogy csinálják a Hemingway házat, nem örülök – csóválta meg a fejét. Ő is azonnal gondterheltté vált, ahogy én.

– Ne, ne, semmi gond – léptem felé. Nem tudtam levakarni a mosolyt az arcomról. – Emlékszel még arra a nagy port kavarázó esetre, amikor egy újságíró kiadott egy olyan leleplező könyvet, amiben azt taglalta, hogy foglyul ejtették őt és egy tanulmányi kiránduláson részt vevő csoportot Észak-Koreában, ami valójában délen volt, csak megszívatták őket? – Alex furán nézett rám. Göze sem volt, hogy hova akarok kilyukadni.

– Öö, az több éve volt, nem? Valami rémlik, de most ez hogy jön ide?

– Pontosabban hét éve, és az a Hadley Hilson, aki azt a könyvet írta lesz most a szomszédunk. Meg a cuki kisfia és a férje, az Ezredes. Legalábbis én biztos vagyok abban, hogy ő az.

– Ez csak egy hatásvadász sajtófogás volt. Én akkor sem hittem el – legyintett, és kísértelt a nappaliból a tálca pudinggal a kezében. Felmordultam, hogy nem hisz nekem, és utána szaladtam.

– Alex, az megtörtént. Tényleg megtörtént, csak úgy rendezték, hogy senki ne higgyen neki, vagyis a többség ne – magyaráztam.

– Jó, szívem hölgye, legyen – tárta szét a karját beleegyezően. – De ha elkezdenek teríteni, akkor a levegőbe repítem a házat. – Elmosolyodtam a szavaira. Közel sétáltam hozzá, majd átkaroltam a nyakát, megcsókoltam.

– Inkább pótoljuk be azt a reggeli félbemaradt ízét – suttogtam az arcába, majd elnéztem a nappali felé. – A könyveim között – haraptam be az alsó ajkam. Nem is kellett tovább mondanom, a karjába kapott, és a kanapéig meg sem állt velem.

Pár nappal később a teraszon ücsörögtem, olvastam, míg Alex a kocsiját mosta. Én próbáltam segíteni neki, de hajthatatlan volt, szóval elvonultam egy pohár jeges teával. Hadley-ék előtte való nap költöztek be. Profi költöztető brigád segítette őket, így ránk nem volt szükség, pedig esküszöm vártam, hogy valaki megnyomja a csengőt.

Nagyon szép napunk volt, élveztem a langyos szellőt, a friss levegőt és a Goriot apót. Egyszer csak feltűnt valaki a túloldalon, majd felénk tartott, pontosabban Alex felé. Középmagas ázsiai pasas lépett a gyepünkre. A vonásai kedvesek voltak. Nagy barna szeme kíváncsisággal fürkészte a környezetet. Én pedig őt.

– Szép autó – biccentett kedvesen az ismeretlen pasas Alex-nek, majd felém fordult, úgy intett. Viszonoztam a gesztust, aztán úgy tettem, mint akit totál hidegen hagy a diskurzusuk, a könyvem fölé görnyedtem, de valójában figyeltem őket.

– Köszönöm, az én szerelmem – felelte Alex. Itt látványosan megköszörültem a torkom, és a napszemüveget is letoltam az orromra, így is jelezve, hogy ezzel én nem igazán értek egyet. – A második – javította ki magát, majd csábos mosolyt küldött felém.

– Mertem remélni – kuncogtam, aztán újra úgy tettem, mintha ott se lennének.

– Wayne Kwon – nyújtotta a kezét a pasi Alex-nek.

– Alex Austin. Ő pedig ott a bájos Queen Weston – kezét fogott a férfivel, majd felém mutatott.

– Örvendek! – mosolyogtam. Így visszagondolva kissé bunkó voltam, hogy nem mentem oda, de hagyni akartam, hadd bontakozzon ki közöttük valami. Miután két és fél éve történt, ami történt, én is szkeptikus voltam az emberekkel és Alex is, de ők, ők mások voltak. Tőlük nem kellett tartanunk, legalábbis bíztam benne.

– Nem szeretnék tolakodó lenni, de szükségem lenne egy kis segítségre – kezdte Wayne. – Meggyűlt a bajom a konyhaszekrény egyik ajtajával, és egyelőre gőzöm sincs, pontosan melyik doboz rejti a szerszámaimat.

– Kalapács, szeg? – nevetett szerelmem, majd lerakta a szivacsot a vödörbe, és biccentett a fejével Wayne-nek, hogy kövesse a garázsba.

– Igen, meg talán egy harapófogó – kiáltott Alex után, majd a nyomába szegődött.

– És így kezdődik – beszéltem elégedetten magamban, majd meghúztam a jeges teám, és utána tényleg az olvasnivalóm felé fordultam.

Olyan bő negyedóra után tértek vissza. Nagy egyetértésben társalogtak, és Wayne kezében egy komplett szerszámosláda volt. Alex cukin kacarászott, míg az ázsiai férfi nagy elánnal mesélt neki valamit. Öröm volt rájuk nézni.

– (...) szóval mondtam is neki, hogy ember, ez azért kicsit többet ér, mint ötezer. Erre ő csak vágta a pofákat, azt hitte, hogy gőzöm sincs az értékéről.

– Egy Bugatti azért még roncsként is szép pénzt ér – felelte Alex.

– Én tisztában is vagyok vele, de ő nem tudta.

– Wayne, nem lenne kedvetek átjönni Hadleyvel vacsorára? – Alex szavaira majdnem lenyeltem a cigit. Köhögni is kezdtem, de aztán leraktam

a hamutálba, és odasétáltam én is hozzájuk, majd a páromba karoltam, bólogattam egyetértően.

– Igen, az nagyon jó lenne. – A pasi arcára fagyott a mosoly. Rám nézett, majd Alex-re, megint rám és megint Alex-re. Úgy tűnt, mintha nem tudta volna, hogy mit mondjon.

– Én – harapta el a mondatot, gondolkodott. – De, lenne – válaszolt végül beleegyezően.

– Szuper, hétre várunk titeket – nyújtotta a kezét felé Alex.

– Ha nem találunk bébiszittert, akkor Maddox-ot is hoznánk, nem lenne gond?

– Dehogy, nyugodtan – vágtam rá.

– Bár, jó lenne kicsit csak felnőttekkel beszélgetni felnőtt dolgokról úgy, hogy nem keveredik bele a Cartoon Network – horkantott. – Köszönöm, Alex! Queen! – elköszönt, és sietett is át a házukba.

– Azt hittem, szkeptikus vagy – böktém meg.

– Valahogy elszállt – vontam meg a vállát. – Jó arc. Antik cuccokkal kereskedik, csomót beszéltünk autókról, ilyenek. Tetszik a személyisége. Roppant udvarias. – Elkerekedett a szemem.

– Mi? Nálad is? – nevettem fel.

– Tudom, hogy mit gondolsz rólam, de ő még nálam is udvariasabb, tényleg.

– Hmm – csücsörítettem, majd a fejemhez kaptam: – Bassza meg, főznöm kell! – rohantam is be a házba.

Nem gondoltam túl a menüt. Úgy készültem, hogy jön a kisgyerek is, így csirkelevest és gyros-t ütöttem gyorsan össze, valamint muffint sütöttem. Egész délután a konyhában pácolódtam, de megérte. Pontban hétkor megszólalt a csengő. Intettem Alex felé, aki élére simította éppen a terítőt, hogy menjen:

– Menj már, te vagy a ház ura, az Isten szerelmére! – morzsoltam meg az arcom.

– Meglep, hogy ezt egyetlen ronda szó nélkül mondtad ki – nevetett.

– Csak várj – szűrtem ki a fogaim közül, és leraktam az utolsó poharat a terített asztalra.

– Szia, Queen! – hallottam a hátam mögül Hadley hangját. Odajött hozzám, majd puszival üdvözölt. – Nagyon köszönjük a meghívást.

– Igazán semmiség. Pár éve mi is költöztünk, és tudom milyen, ha kong a hűtő – kacagtunk össze.

– Valóban kong – bólogatott.

– Micsoda finom illatok – lépett be az ebédlőbe Wayne. – És micsoda gyönyörű asszony – ő is puszival üdvözölt. Egy fehér-virágos ruha volt rajtam, a hajamat pedig kontyba tűztem. Úgy festettem, mint egy tipikus kertvárosi háziasszony. Ahogy eme gondolat felvillant az agyamban, el is húztam a szám, de valójában jól is esett, hogy a háziasszony szerepében tetszeleghetek. Kicsit talán megértettem Cordeliát is, de csak kicsit.

– Köszönöm, Wayne – pirultam el.

– Foglaljatok helyet – kínálta őket hellyel Alex. – Ha jól látom, lett pesztra – fűzte még hozzá.

– Igen, sikerült kihívni egy szittert, és ne hányjátok a szememre, de most jó kicsit kettesben – válaszolt Hadley.

– Semmi gond, kell a kikapcsolódás nektek is – mosolyogtam, közben Alex karjára tettem a kezem. – A bort, drágám. – Már fordult is a konyhába, majd érkezett a finom vörös borral.

– Ó, én csak kicsit – szabadkozott Wayne, Hadley megcsípte a karját.

– Nyugodtan ihatsz többet is, lazíts – villantotta meg a szemét. Azonnal nyilvánvaló volt, hogy ki hordja a nadrágot.

– Akkor tele kérem – tartotta Alex felé a poharát, majd hálásan illatolta meg a bort. Miután mindenki poharába került alkohol, Alex megemelte a sajátját, majd tósztot mondott. Meglepett a tüsténkedése, és az, hogy ennyire átadta magát a házigazda szerepének, de tetszett. Tényleg olyanok lettünk, mint egy kertvárosi házaspár. Imádtam.

– Akkor, Isten hozott titeket és egészségünkre! – emelte a poharát. A bor finom volt, mézédés, azonnal megéheztem. Le is raktam az asztalra, majd felemeltem az ujjam, hogy hozom is az első fogást. Éppen a levest szedtem abba a puccos fehér tálba, amit anyáéktól kaptam karácsonyra, mikor lépteket hallottam.

– Segíthetek? – Hadley állt az ajtóban.

– Dehogy, menj csak ülj le, elintézem. Te most vendég vagy – csóváltam meg a fejem.

– De – közel lépett, majd halkán mondat tovább: –, engem nem érdekel a sok autó meg köbcenti – elhúzta a száját és nevetett.

– A-ha! Nos, nem hibáztatlak, de majd megtanulod elengedni a füled mellett. Nekem is sokszor kiég az agyam, ha Alex rákezd, de ez a munkája, miről beszélne? Meg ők pasik. Mi másról beszélnének?

– Bármiről, ó Istenem, bármiről – kulcsolta imára a kezét.

– Inkább ez, mint a nők – biccentettem, és letettem a merőkanalat.

– Az igaz! – értett egyet Hadley. – Nagyon finom illata van. Répával csinálod?

– Is, de a zeller adja meg az ízet-bűzét. – Mire kimondtam, már késő volt. Rám ragadt annak a sok klasszikus könyvnek a nyelvezete. – Vagyis, érted? Bocs, csak olyan témában olvasok, ami, mindegy – legyintettem, majd a kezébe nyomtam a borsot.

Az első fogást csendben fogyasztottuk el, csak néhány szót váltottunk. A másodikon kicsit meglepett arcot vágtak, de mint kiderült Kanadában nem

volt olyan sok alkalmuk gyros-t enni. Mondanom sem kell, hogy egy morzsa sem maradt. Majd' szétrepedtem a büszkeségtől, hogy ennyire menő háziasszony és szakácsnő vagyok, már csak az örömlány hiányzott a felsorolásból; mert ugye egy nő legyen szakács a konyhában, úrinő a társaságban, és szajha az ágyban – tartja a mondás. Én ennek maximálisan eleget tettem, reméltem.

– Tele vagyok – nyöszentette Alex, majd a boros pohara után nyúlt.

– Ez az érzés engem sem kímél – mondta Wayne. – Isteni volt minden, Queen.

– Én se nagyon kapok levegőt ebben a flancos ruhában – csatlakoztam be.

– Meg se szólalok inkább – szólt Hadley, és simított egyet kék blúzában.

– Kávét, cappuccino-t? – érdeklődtem a vendégek felől. Egyszerre válaszoltak:

– Bort!

– És nem terveztek még egy gyereket? – tette fel a nagy kérdést Alex. Sokat mondóan egymásra néztek, majd Wayne elkapta Hadley asztalon nyugtatott kezét, úgy beszélt:

– Szeretnénk, de előbb kerüljön minden a helyére.

– Ti? – kíváncsiskodott Hadley, majd beleivott a borába.

– Előbb szeretném befejezni az egyetemet. – A mondatra mindkettejük szeme elkerekedett. Nem gondolták ők, hogy annyi idős vagyok. Alex folytatta:

– Queen fiatalabb nálam, de ez semmiben sem akadályoz minket. Jövőre esküvő, aztán jöhetnek a kicsik.

– Jöhetnek? Azt hittem egy lesz? – néztem fel rá, de csak mosolygott az orra alatt.

– Egyedül mit kezdene magával? Kell neki egy játszótárs.

– Ja, főleg, ha olyan huzatosak lesznek, mint az anyjuk – kortyoltam én is a piros italból.

– Tényleg nem jó az, ha egyedül van, így lesz előtte példa, meg kitapossa az idősebb az utat a fiatalnak – vont a vállát Wayne.

– Gyönyörű ez a hely – szólt Hadley. – Nem bántam meg, hogy visszajöttünk Kanadából. Kellett már a levegőváltás.

– Most már az! – vágtuk rá szinte egyszerre Alex-szel.

– Sajnálom, ami történt – mondta Wayne. A szemébe néztem, majd válaszoltam:

– Én is – de itt a hét évvel ezelőtti incidensre gondoltam.

Csend lett. Fura szikra pattant a szemében, de nem jött zavarba. Tudta ő jól, hogy mire gondolok, ahogy Hadley is. Végül Alex törte meg a csendet:

– De most itt vagyunk, és bor még van dögivel! – emelte meg az egyik bontatlan borosüveget. Koccintottunk.

Hajnalgig beszélgettünk. Mindenről, de komolyan mindenről. Rettentő gyorsan telt az idő. Megértettük egymást, jókat nevettünk, heccelődtünk. És én tudtam jól, hogy mi ennek az oka. A trauma, ami évekkel ezelőtt ért minket. Mi mind egy jobb világban akartunk élni harc, szenvedés és fájdalom nélkül, nyugalomban a szeretteinkkel. Nem volt véletlen, hogy összehozott minket a sors.

Hadley lett a legjobb barátnőm. Fél szavakból is megértettük egymást. Ha én beszéltem, ő fejezte be a mondatom, és fordítva. Valódi, romlatlan, őszinte kapcsolat alakult ki közöttünk. Mintha a nővérem lett volna.

Alex és Wayne pedig üzlettársak lettek. Közös vállalkozást nyitottak. Wayne hozta az antik autókat, Alex pedig bügykölte őket. Az élet szép lett. Gyönyörű szép...

-Vége-